

J. E. Bogomil:

Za brata.

Stanko z Dóbrove je hodil v mestne šole. Semintja, kakšno nedeljo, je prišel tudi malo domov. Ni mu bilo ravno dolgčas v mestu, a — po pravici povedano — lačen je bil večkrat...

Sredi maja je bilo, da je zopet prišel domov. Pravil je, kako se mu godi v Ljubljani in v šoli. Tudi to je omenil, da mora urediti zbirko raznih hroščev, metuljev in drugih žuželk. Čim več jih bo nabral, tem boljši red bo prinesel po kresu domov. Takó trdijo tisti, ki gospoda profesorja za to reč dobro poznajo.

»Ohte no!« je zagodel oče ob peči.

»Čemu ti bodo taki mrgolinci? Ali jih imaš ali ne!« je zatarnala mati ob šivanju. »Samó, da čas ubijate in da denar gre!«

Njegov brat Mirko se pa ni dal oplašiti. Poskočil je na noge: »Stanko, nič se ne boj! Kolikor boš hotel, ti bom pa nalovil takega drobžal!«

»Lovil bi ti že! Ali kaj, ko pa ne znaš s temi živalcami napraviti, kakor je treba.«

»Ali pa ti znaš?«

»Znam, znam!«

»Pa mi enkrat pokaži!«

Stanku se je posvetilo. Saj res! Čemu bi pa nosil svojo učenost sam v glavi, zakaj bi jo pa skrival pred bratom?

Pové torej bratu, kje bo dobil takega in takega, kje tega, kje onega hrošča. Eni se držé bolj gozda, druge bo pa našel na cvetju, po njivah, ob vodi ali celó v vodi. Pokaže mu tudi, kako jih mora končati, da jih ne bo preveč mučil, ali, da jih ne bo preveč razdrobil in pokvaril. Dobita tudi primerno posodo in nalijeta vanjo špirta. V to tekočino naj Mirko potaplja hrošče, pa bodo kmalu potonili. Iz previdnosti naj jih pa hrani en cel dan v steklenici. Potem pa naj jih nabode skozi desno krilce na tanke bucike in jih postavi vrstoma v leseno škatlo. Enako mu tudi pokaže, kako naj ravná z metulji. Metulja pa ne sme deti v špirit. Umoriti ga mora s tem, da mu lahno stare oprsje, potem ga pa razpne na za to pripravljeno desko. Tudi táko desko sta hitro za silo pripravila: kar z nožem sta jo toliko izrezala, da se je lahko položil v izdolbino metuljeva život, po deski pa razpela metuljeva krila. Pa paziti mora, da metulju preveč ne izbríše tistega prahu, ki ga ima na svojih krilih.

Mirko je res postal žužkolovec. Kjer je hodil, povsod je pazil in gledal, da bi kaj ujel za Stanka.

Tisto leto se mu je vrlo dobro godilo. Če je prišel prepozno domov, ko so ga poslali v mesto, ni bil kregán. Pokazal je samo na bogastvo svojega lova, pa je bil rešen vsega hudega. Če je prišel domov zamazan,

»Ali te imam?«

raztrgan, opraskan po rokah in po obrazu, včasih celó brez klobuka, je samo povedal, kako mu je nagajal kak posebno pisan metulj, pa je bilo vse dobro. In če je prebrodil križem vso travo po travnikih in ob njivah, je bilo dosti, da je le zinil besedo »Stanko«, pa je šlo godrnjanje vsaj brez vihre mimo njega. Še kak boljši prigrizek je včasih dobil tiste dni.

Skoro je Mirko natihem želel, naj bi hodil Stanko vsaj tri leta v tisto šolo, kjer zahtevajo lov na hrošče, na metulje in na druge »mrgolince«, kakor so jim rekli mati.

Nevoljen je prišel domov le tak dan, ko mu je ušel kak posebno lep metulj ali hrošč. Že se je ponesel: »Ali te imam?« pa ga je iskal včasih pod klobukom, pod kamižolo, v grmovju in travi. Nikjer nič! Tak dan je pa iz srca zaželel, da bi bila Stankova »mrgolinska šola« že skoro za deveto goro.

M. Fontana d. C.

Južni oblaček.

Bel oblaček je od juga
veter k nam prignal,
in nad nami ta oblaček
je obstal.

Prišli k njemu drugi bratci,
beli, lahkokrili,
in ga radovedno — bratca z juga —
obkolili.

Spraševali ljubeznivo
so ga od gorá
in dežel na jugu solnčnem
in morjá — — —

Oblaček ni jim odgovoril,
žalostno je zrl na nje,
bridko je bolest občutil
in gorjé.

Solza kanila oblačku,
kaplja biserna
Jaz razumem jo, to solzo,
solzo od morjá.

